

fényüzési forgalmi adó alapja a kialakult ellenérték (vétélár). Ennek megállapításánál számításba kell venni mindazt az ellenértéket, amelynek szolgáltatására a fényüzési tárgy megszerzője magát kötelezte. A hivatkozott utasítás 100. §-a szerint a 97. § értelmében kiállítandó eladási bárcának tartalmazni kell az áru megnevezését, mennyiségét, vételárát és a beszedett adó összegét stb., a 104. § szerint az eladási bárcával mindenben egyező törzslap tartalma vezetendő át az adóvallomási ívbe, a beszedett adó összegezendő s a meghatározott időben beszolgáltatandó. Eszerint tehát sem a törvény, sem a végrehajtási utasítás rendelkezéseiből nem lehet arra következtetni, hogy a fényüzési forgalmi adó címen beszedett összeg az adóalaphoz volna számítandó s az adó után is adót kellene fizetni.

Igaz ugyan, hogy a már hivatkozott 64. § 5. pontja szerint ellenértéknek kell tekinteni azokat az állami vagy helyhatósági adókat, illetékeket, vámokat vagy bármely más címen szedett közszolgáltatásokat, amelyeket a vevő az eladónak megért, ezalatt azonban nem a fényüzési forgalmi adót, hanem azokat a közszolgáltatásokat kell érteni, amelyekkel az áru már meg volt róva. A végrehajtási utasítás példászerűen fel is hozza a játékkártya illetékét, de ilyen még például a fogyasztási adó is.

A gyakorlatnak ez az állandó formáló munkája igen egészséges, mert a bírói ítéletekben kialakuló jogszabályok a felek előadásaiából, az élet, a nép szavából és a jurisprudentia művelőinek csendes, de annál intenzívebb hatásából erednek. Bár forrongó, átmeneti korokban sok helytelen, erőltet kísérletezést, próbálkozást tartalmaznak és jogbizonytalanságot teremtenek, de a viszonyok állandósulásával életképes, rendszerbe foglalható jogot hoznak létre.

Az ügyvéd pénztárkönyvvél bizonyíthatja kereseti adó alá tartozó jövedelmét. A m. kir. közigazgatási bíróság ítéletének indokai: A pénzügyminiszternek a 300/1925. P. M. számú rendelet 50. §-ában adott feljogosítás alapján 30.000/1925. szám alatt kiadott rendelete 50. §-ához fűzött VI. 17. pontja parancsoló rendelkezése értelmében az ügyvéd pénztárkönyvet köteles vezetni, amelybe a bevételeket és kiadásokat tételenként és időrendben kell bevezetni. Ebből következik, hogy az adóalapul szolgáló tiszta jövedelem kimutatására és a becslés útján való megállapítás eredményének a megdöntésére alkalmas bizonyítékul csak a pénztárkönyv szolgálhat. Minthogy pedig az adózó pénztárkönyvet, illetőleg abból készült kivonatot a panaszhoz sem mellékelte, s az 1924. évi kiadásait és bevételeit számszerűen és hitelesen nem mutatta ki, ezért a panasznak nem lehetett helyet adni.

Ha az áruszállítás hordókban történik, s a vevő a hordó értékével megterhelhetik és a visszaszállításnál a megterhelés jóváíratik, általános forgalmi adó adótárgy és adóalap hiányában nem követelhető. A m. kir. közigazgatási bíróság ítéletének indokai: Az elrendelt bizonyítás során megállapítást nyert, hogy a kir. adóhivatal által adó alá vont tételek onnan származtak, hogy a panaszos cég a hordókban történt áruszállítás alkalmával a vevőket a hordó visszahozatala alkalmával pedig ugyanezt az értéket a panaszos javára írta. Megállapítást nyert azonban, hogy az így felszámított és a pénzügyi hatóság által kifogásolt tételek ténylegesen nem folytak be és a hordók ára elszámolás

utján sem nyert kiegyenlítést. Minthogy a hordókra vonatkozó ügylet még az esetben is, ha ez visszavétel kötelezettsége mellett történt, eladásnak minősíthető is — az ugyanolyan áron történt visszavétel folytán kétségtelenül storniroztatott, tehát ez az ügylet az 1921. évi XXXIX. t.-c. 49. §-a értelmében megszűnt a forgalmi adó tárgya lenni még a vételár tényleges befizetése esetén is; és minthogy különben is tényleges befizetés, avagy elszámolás után eszközölt tényleges vételárkiegyenlítés nem történt s a jóváírás, amely nem fizetésképpen a terhelés kiegyenlítésére eszközöltetett, hanem kétségtelenül egyenesen annak könyvelési uton való törlése céljából, ilyennek nyilvánvalóan nem minősíthető, tehát a jelen esetben az említett törvénycikk 31. §-a értelmében adóalapul vehető fizetés egyáltalában nem is történt; az adó tárgy és adóalap hiányában kivetett általános forgalmi adó fenntartani nem lehetett.

Mentesítették a legelsőrendű élelmicikkek egy részét az általános forgalmi adó alól. A Budapesti Közlöny 1927 augusztus 7-iki száma közli a pénzügyminiszter 1927. évi 103.930. sz. rendeletét, amely szerint az általános forgalmiadó alól mentes mindaz a bevétel, amely a következő cikkek eladásából származik:

a) mindenféle nyerstojás és tej, a tejszín, tejföl, vaj, mindenféle túró és saját eladása;

b) a lencse, héjas és shántolt borsó, a bab, árpakása és köleskása eladása;

c) a sárgarépa, petrezselyem, zeller, kalarábé, kapor, karfiol, mindenféle hagyma, a nyers és savanyított fehérrepa és káposzta, a cékla, kelkáposzta, kelbimbó, mindenféle zöld saláta, a torma, burgonya, mindenféle gomba és retek, a nyers és savanyított uborka és zöldpaprika, tök, paradicsom, hüvelyes és kifejtett zöldbab és zöldborsó, a zöld tengericsó, a spárga, sóska és a spenót eladása;

d) mindenféle nyers és aszalt alma, körte és szilva, a ringló, kajszinbarack, őszibarack, málna, eper, szeder, ribizke, egres, görögdinnye és sárgadinnye, csemegezőlő, a héjazott és héjazatlan dió, mogyoró és mandula, szilvaiz és gyümölcsiz, a citrom, narancs, datolya, mazsolaszőlő, füge és banán eladása.

A rendelet 1927 augusztus 8-án lépett életbe.

Ideiglenesen elengedték a hus után fizetendő forgalmi adót. A Budapesti Közlöny 1927 augusztus 20-iki száma közli a pénzügyminiszter 104.983/1927. sz. rendeletét, amely szerint a hus értékesítéséből, továbbá a feldolgozatlan, közfogyasztásra bocsátott husnak, szalonnának és zsirnak a vágatótól a fogyasztóig terjedő forgalomban elért mindennemű bevételek az általános forgalmi adó alól ideiglenesen mentesülnek.

Ehelyett a marhalevél-kötelezettség alá eső állatok levágása alkalmával 2% általános forgalmiadót kell fizetni. A forgalmiadó alapja az állatnak a levágás után képviselt teljes forgalmi értéke.

Emberi fogyasztásra alkalmas husnak és zsirnak a behozatala alkalmával 2% általános forgalmiadó fizetendő.

Az új pénzügyminiszteri rendelet 1927 augusztus 22-én lépett életbe.